

РЕШЕНИЕ

№ 2251

гр. София, 05.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 15.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **7849** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.
Образувано е по жалба на Л. А. К. и Н. Г. С. (със съгласието на майка си Л. А. К.), срещу Решение № ППН-01-1617/2019г.от 05.07.2021 г., постановено от Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, с което е оставена без уважение жалба с № ППН-01-1617/19.10.2019г., като неоснователна.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като постановен в противоречие с материалноправните разпоредби, допуснати съществени процесуални нарушения и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че Решението е издадено при липса на компетентност, тъй като при заседанието на Комисията, провело се на 23.06.2021г. не е взел участие нейният председател. На следващо място се посочва, че са допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се в това, че КЗЛД не се е произнесла, относно законосъобразността на обработване личните данни на жалбоподателките от страна на търговските дружества [фирма] и [фирма], и не е обсъдила дали е налице законосъобразното им обработване от страна на адв. Д. по конкретните съдебни дела, като не е взето предвид, че представените по търг.дело № 201/2018г. удостоверения за семейно положение не са били приети от решаващия съд. Сочи се, че в Решението си ответника не е съобразил, че личните данни на непълнолетната Н. С. са били използвани, без да е отчетено, че същата не е страна по съдебните спорове, като по този начин се надхвърлят целите за които могат същите да бъдат обработвани.

Твърди се, че Решението е постановено в разрез със целта на закона и в противоречие неприкосновеността на личността и най-вече по отношение на личните данни на непълнолетното лице, чрез разпространяване на нейните име, ЕГН и родствени връзки. Прави се искане оспореното Решение да бъде отменено, като незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателите - редовно призовани, не се явяват и не се представляват. В депозирано писмено становище по същество на делото отново се сочи, че решението е постановено от непълен състав на Комисията, при липса на взето становище относно обработването на личните данни от страна на двете търговски дружества и необходимостта от това, по отношение личните данни на непълнолетната Н. С., която не е страна във водените съдебни спорове.

Ответника – Комисия за защита на личните данни /КЗЛД/ редовно уведомена, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща процесуален представител.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба рег. № ППН-01-1617/09.10.2019 г. на Л. А. К. за това, че личните ѝ данни, както и тези на непълнолетната ѝ дъщеря Н. Г. С. – три имена, ЕГН, семейно положение и родствени връзки, са разпространени неправомерно и без нейно съгласие, чрез прилагане на Удостоверение за семейно положение АО 9400-2518/30.05.2014 г. по търг.дело № 201/2018 г. на Окръжен съд – Пазарджик, ТО, I-ви състав, както и по гр.дело № 61140/ 2018г. и гр.дело № 61145/2018 г. на СРС от страна на адв. С. Д., [фирма] – [населено място] и [фирма] - [населено място]. Към същата били приложени въззивна жалба от адв. Д., срещу решение № 76/13.06.2019г., като пълномощник на [фирма], ведно с приложенията към нея и съобщението на Окръжен съд – Пазарджик от 12.09.2019г., в това число удостоверение изх. № АО9400-2518/30.05.2014г. за семейно положение, съпруга и деца на Л. К..

КЗЛД изпратила съобщение, в съответствие с разпоредбата на чл.26 от АПК до адв. Д., както в лично качество, така и като представител на горепосочените търговски дружества, относно постъпилата жалба, както и на основание чл.36 от АПК в 14-дневен срок да представи доказателства и информация, на кого по какъв ред е издадено процесното удостоверение, какво е отношението му във връзка с водените търговски дела, както и да изрази писменото си становище по жалбата. Такива съобщения били изпратени и до [фирма] и [фирма].

В определения от административния орган срок постъпили становища от [фирма] с вх.№ППН-01-1617#7(19)/04.06.2020 г., [фирма], с вх.№ППН-01-1617#8(19)/17.06.2020г. и адв. С. Д., с вх.№ППН-01-1617#9(19)/01.07.2020 г., с приложения доказателства и при идентични доводи, че жалбата на Л. К. е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение. Като основен аргумент в становищата е твърдението, че възпросното удостоверение било използвано и в други съдебни производства срещу Л. К. и Г. С., за да бъде защитен интересът на дружествата, доколкото с него се целяло да се докаже, че двете лица живеели на семейни начала и са сключвали увреждащи сделки, действали са в сговор, целящ семейното им облагодетелстване. С подобни аргументи, адв.Д. в становището си,

подробно описал хронологията на взаимоотношенията и използването на удостоверението, като уверил, че по никакъв начин не са накърнени правата и интересите на жалбоподателките, доколкото не са представени доказателства в подкрепа на твърдението за разпространение в публичното пространство на информацията от удостоверението, както и, че те не са претърпели вреди. Акцентира, че съгласно Конституцията на Република България и Закона за адвокатурата, адвокатите имат право на самостоятелна преценка какви доказателства, респ. какви лични данни на страните в производствата да използват, за да постигнат адекватна защита на правата и законните интереси на доверените си лица.

С писмо изх. № ППН-01-1617/2019#11/ 07.12.2020 г. КЗЛД предоставила на жалб. К. копия от постъпилите становища, ведно с приложените доказателства, като в становище – отговор, с вх.№ ППН-01-1617#12(19)/21.12.2020 г. същата посочила, че лицата, срещу които е насочена жалбата се опитват да внушат незаконосъобразни действия от нейна страна и от страна на Г. С.. Заявила, че удостоверението било използвано по съдебни дела, по които няма издадено съдебно удостоверение в тази връзка, липсва нейното изрично съгласие, което е в нарушение на правата ѝ по ЗЗЛД. На 23.06.2021 г. КЗЛД провела заседание по жалбата, на което взел участие адв. Д. в лично качество и като пълномощник на двете ответни дружества [фирма] и [фирма]. Жалбоподателя Л. К., редовно уведомена за заседанието, не се явила и не се представлявала.

С оспореното Решение КЗЛД оставила жалбата на Л. К. без уважение, като неоснователна, и приела, че предоставянето на удостоверението на съда е законосъобразно по аргумент от чл.6, §1, б. „е“ от Общия регламент за защита на данните (ОРЗД) предвиждащ, че обработването е необходимо за целите на легитимния интерес на администраторите на лични данни – право на защита и на съдебен процес. Отделно от това чл.2, ал.2 от Закона за адвокатурата предвиждал, че при упражняване на адвокатската професия адвокатът се ръководи от законните интереси на клиента, който е длъжен да защитава по най-добрия начин със законни средства. В мотивите са посочени и разпоредби от Хартата на основните права на Европейския съюз, които прокламират правото на ефективни правни средства за защита и на справедлив процес. Като допълнение, КЗЛД се мотивира и с чл.134, ал.1 от Конституцията на Република България, относно това, че адвокатурата подпомага гражданите и юридическите лица при защитата на техните права и законни интереси, и в изпълнение на това си задължение адвокатите да могат да обработват лични данни на физически лица, които са свързани с възложените им случаи, поради което и в съответствие с чл.6, ал.1, б. „д“ от Регламент 2016/679, действията на адв. Д. при обработката на личните данни е законосъобразно.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадени в срок, срещу акт с неблагоприятно за молителите съдържание, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

Съгласно чл.6, ал.1 ЗЗЛД, КЗЛД е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия, посочени в чл.10, ал.1 ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на

трети лица във връзка с правата им по този закон - чл.10, ал.1, т.7 от ЗЗЛД. За реализирането на тези правомощия законодателят е предвидил правомощия на комисията като колективен орган /чл.38 ЗЗЛД/ и отделно на нейните членове /чл.12 вр. чл.43 от ЗЗЛД/. Съгласно чл.7, ал.1 от ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4-ма членове като според чл.9, ал.3 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. В конкретния случай оспореното решение е прието на заседание на комисията, проведено на 23.06.2021г., на което са присъствали трима членове и с мнозинство от два гласа е подписан оспорения акт /чл.7, ал.1 ЗЗЛД във връзка с чл.4, ал.1 и чл.8, ал.6 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация/.

При издаване на обжалвания административен акт са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са ограничили правото на защита на оспорващия и са препятствали възможността му адекватно да я организира. Съгласно трайно установената практика на Върховния административен съд, съществено е това нарушение, при наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание.

Съгласно приетото в Тълкувателно решение № 4/22.04.2004г. по т.д. № № 4/2002г. на Върховния административен съд, което на основание чл.130 от Закона за съдебната власт е задължително за страните и съда: „...Необходимостта и задължителността на излагането на мотиви при издаване на акт от административния орган са решени с разпоредбата на чл. 15, ал. 1 и ал. 2, т. 3 от З.. По този начин се дава възможност на адресата на акта и заинтересованите лица да научат какви са фактите, мотивирали административния орган, да приложи една или друга правна норма. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. Изключение от този принцип е предвидено единствено в случаите, посочени в чл. 15, ал. 3 от З., когато с акта се удовлетворяват изцяло направените искания и не се засягат права или законни интереси на други граждани и организации, както и когато въпросът е свързан със защита на класифицирана информация, представляваща държавна или служебна тайна. В тези случаи се посочва само правното основание за издаването на акта. По изложените причини липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт...“.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК един от задължителните реквизити на административния акт е посочването на фактическите и правни основания за издаването му. Разпоредбата е императивна и неизлагането на мотиви има за последица неговата отмяна. Липсата им представлява съществено нарушение на изискванията за форма. Мотивирането на акта е задължение на административния орган и следва да се съдържа в него или в преписката по издаването му. В случая това задължение не е изпълнено. В оспореното решение не се намира каквото и да било обсъждане по наведените в жабата оплаквания, насочени към неправомерно обработване на личните данни на непълнолетното лице от страна на посочените в същата търговски дружества – [фирма] и [фирма], макар и да са били конституирани като отделни страни в административното производство. Административния орган не е отчетел, че жалбата пред КЗЛД е насочена както към адв. Д. в това му качество, така и отделно срещу юридическите лица поотделно. В постановеното решение не се съдържат мотиви, от които да е видно, че Комисията е

обсъдила релевираните нарушения при обработването на личните данни, по отношение на непълнолетното лице, липсва въобще подобно посочване в изключително пестеливата мотивна част, както и излагане на съображения по повод спорните въпроси за неправомерното обработване на личните данни от страна на юридическите лица. В производството по оспорване на административния акт се проверява дали изложените в него факти и обстоятелства изпълняват изискванията на приложимата правна норма и съответстват ли на посоченото правно основание. Липсата на мотиви лишава съда от възможността да прецени неговата законосъобразност, в какъвто смисъл са изводите в обжалваното решение. Излагането на съображения от страна на жалбоподателя в съдебния процес не може да замести мотивите на административния орган. Посочването на фактическите и правни основания за издаването на акт от страна на органа са предпоставка, обуславяща възможността за упражняване на контрол върху същия, а и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. В Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на ОСГК на Върховния съд е прието, че „...Мотивите не е необходимо обаче да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Не съществува пречка мотивите да бъдат изложени и допълнително, след издаването на административния акт, стига да се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране на индивидуалните административни актове и отказите за издаване на такива... Мотивите към акта могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, което като не е осъществено така, че в достатъчна степен да са защитени правата на лицата, води до неспазване на законоустановената форма на атакувания административен акт...“. В случая подобни данни не са изнесени.

Ответника не е изложил каквито и да било разсъждения относно не/правомерното обработване на лични данни от страна на „С.“ Е. и [фирма], липсва обсъждане на наведения довод за незаконосъобразно използване на личните данни на непълнолетно лице, което не е страна в съдебните спорове между горепосочените юридически лица, което възражение е отправено чрез подадената до Комисията жалба. Поради липса на обсъждане на тези обстоятелства, съдът е поставен в невъзможност да прецени правилно ли административния орган е приложил материалния закон.

Поради тези съображения оспореният административен акт, следва да бъде отменен, като незаконосъобразен, заради допуснатите в хода на административното производство абсолютни процесуални нарушения, а преписката изпратена на административния орган, за ново произнасяне.

Разноски от страна на жалбоподателя не са претендирани, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Предвид изложеното и на основание [чл. 172, ал. 2 от АПК](#), съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. А. К. и Н. Г. С. (със съгласието на майка си Л. А. К.), Решение № ППН-01-1617/2019г.от 05.07.2021 г., постановено от Комисията за

защита на личните данни.

ВРЪЩА преписката на Комисия за защита на личните данни за произнасяне, съгласно мотивите на настоящото решение, в едномесечен срок от получаването ѝ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

СЪДИЯ: